

FINS L'INFINIT I MÉS ENLLÀ

La Sofia va sortir de la consulta del metge tremolant encara. Necessitava caminar. Se li feia un nus a la gola i les llàgrimes volien escapar dels seus ulls, però ella no els deixava. Sentia un buit a l'estómac que li va provocar nàusees i tot. Es va posar els auriculars amb la necessitat d'escoltar la música que més l'entristia, com quan busquem una excusa en les cançons per deixar-nos plorar a nosaltres mateixos, i ella s'havia estat mentalitzant que era molt possible que el metge li diés que el TAC no havia donat bons resultats, des del principi li havien dit que els símptomes que presentava no semblaven ser els d'una simple migranya.

Caminava amb les ulleres de sol posades, no volia que l'altra gent s'adonés del que li passava. El primer en què va pensar va ser com els ho explicaria als seus pares, que ja feia temps que no l'acompanyaven al metge, a en Dani, a les seves amigues... i llavors va pensar en el seu professor de matemàtiques. Era un home que l'havia ajudat molt en els mals moments, era molt més que un professor, era un amic. Sentia la necessitat d'explicar-li a ell, ja que el considerava una persona molt sàvia i confiava en els seus consells sempre.

Va anar a una papereria, volia comprar un boli i fulls de paper. Va agafar una llibreta però, ja que no sabia quantes pàgines arribaria a omplir, no es volia sentir encara més limitada...

Es va asseure a la platja, la sorra encara era calenta. La gent ja marxava cap a casa, el sol ja s'anava amagant. Va mirar cap a l'horitzó, cap al punt on el cel i el mar es confonien. Les gavines planejaven sobre l'aigua, semblava que ballessin una dansa

d'acomiadament, com si volguessin dir adéu al sol fins al dia següent, i a ella també...

La Sofia va tancar els ulls i es va imaginar que podia marxar amb elles a veure món, a perseguir sempre l'horitzó, a mirar-se la complexitat de la vida humana des de molt lluny, sentir-la tan aliena que no l'afectés gens.

Però s'hi havia d'enfrontar, tard o d'hora hauria d'explicar a la gent que estimava que li quedaven pocs mesos. Això la va portar a pensar en tot el que no podria fer, tot el que no viuria, tots els somnis trencats, les il·lusions que lentament s'esvaïen.... Ja hi havia rumiat molt en això, però era molt diferent veure-ho com una possibilitat que com una certesa, una afirmació, una paret davant seu que no hi havia maneres de trencar, no podria travessar-la, ja que no era de formigó, era molt més forta, molt més resistent, invencible; era la mort. Se sentia tan sola, tan impotent...

Va romandre asseguda, immòbil, durant dues hores; s'havia de mentalitzar abans de fer qualsevol pas.

Finalment va tancar els ulls amb força, va agafar aire i el va deixar anar. Va subjectar amb força el bolígraf entre els seus dits, va obrir la llibreta, i va deixar que la seva ment parlés, va obrir la gàbia de les pors, va alliberar tots els sentiments que ja l'estaven asfixiant...

"Hola Miquel:

T'escric des de la platja. El cel és taronja, més clar que mai i els núvols hi fan dibuixos a sobre. Vinc del metge. M'ha dit que, tal i com es pensaven, tinc un tumor cerebral en fase avançada. Ja ha afectat

algunes parts del cervell molt importants i una operació seria massa arriscada, no tindria cap garantia que sortís bé. No hi ha res a fer.

Em fa por enfrontar-me al món, no sé com fer-ho. No vull que la gent em tracti diferent, però tampoc els vull enganyar. Als meus pares els caurà el món a sobre, en Dani perdrà la seva joventut per culpa meva, les meves amigues no ho suportaran...

Per què jo? Tots els somnis, les il·lusions, els que havien de ser els millors anys de la meva vida... on aniran? No me'ls poden terure sense el meu permís!

Saps? Quan he pensat que em veia perduda, totalment desorientada, m'has vingut directament al cap tu. He recordat les teves classes parlant sobre l'infinit, sobre la possibilitat de la seva existència. Tu sempre ens feies pensar més enllà del que tocava... Fugies dels tòpics típics sobre la gent « científica », que segons les veus populars teniu el cap quadrat, la ment tancada i programada. Vas saber donar a les matemàtiques un aroma diferent, els vas afegir una espècia que ens fascinava a tots.

No sé si tu ho recordes, però a mi em va marcar molt una classe en la qual ens parlaves del nombre pi, i el nombre d'or...Bé, parlàvem de tots els irracionals però et vas fixar en aquests perquè són coneguts, tenen nom propi. Ens vas dir que els seus decimals no s'acabaven mai, que en podies anar escrivint i escrivint i no acabaries mai. Algú va dir que no podia ser, que l'infinit no existia, i tu ens el vas intentar explicar des d'un punt de vista matemàtic; que cada vegada que arribes a la meitat del camí t'imagines la resta dividida en dos també, tornes a arribar a la meitat d'aquesta meitat i la que queda te la tornes a imaginar dividida en dos...i així successivament. Llavors ens vas preguntar sobre si creïem en l'infinit en la vida real, no matemàticament parlant. Li vam canviar el nom pel d'eternitat, i vam estar-ne parlant una bona estona. Jo no sabia si posar-me fermament

amb el "sí" o amb el "no", estava en un punt mort, perquè no m'ho podia imaginar però pel mateix motiu tampoc podia dir que no existia... I encara estic igual, tot i que ara em fa por, em fa molt respecte l'eternitat, les altres dimensions, el que m'és desconegut. Hi ha massa incògnites...

T'encantava que debatéssim aquests temes, se't veia a la cara. Jo ara mateix necessito una solució pel meu problema, però sé que només la tinc jo. M'encantaria poder fer una fórmula que em solucionés el que em passa, tots els dilemes que m'estan bombardejant, però la vida no va així.

Miquel, m'espanta tant haver de viure en una cursa a contrarellotge, fent sempre un compte enrere però amb l'angoixa afegida de no saber per quin segon vas...

M'agrada imaginar-me que després de la vida el que queda no té final, no et posen la mel a la boca...però no pots fer res més que tastar-ho. Seria un món com el nombre pi, podries anar vivint i vivint, i per més coses que féssis, per més moments que passessis...mai s'acabaria. No et tallarien el temps mai, i podries viure'l mes tranquil·lament, amb calma, no ens faria córrer com ara, no seria tot tan fugaç. Ni te n'adones i la vida et gira l'esquena, et talla en sec, i no hi ha manera de tornar enrere.

Saps? La fe deu sortir a flor de pell quan més la necessites, i per això jo ara m'obliga a creure en l'existència d'un després. No puc assimilar que tot el que veig i tinc s'acabarà per sempre... És impossible. Hi ha d'haver alguna cosa més, per força. Si l'eternitat existeix matemàticament, en el nostre món ha d'existir també. Necessito que existeixi, encara que sé que és una actitud molt infantil la que estic adoptant, però vull tenir un flotador al mar per a no enfonsar-me.

No sé per què però sempre que t'escric em sento una mica alleugerida, com si les penes pesessin a sobre les espatlles i explicant-te-les me les traiés, les deixés caure.

Em tocarà una part molt difícil ara, i aquesta és enfrontar-me amb l'altra gent i explicar la malaltia...

O potser és millor que no els digui res, així viuré fins a l'últim dia com una persona normal, no com una moribunda. No explicaré res a ningú fins que no se n'adonin per ells mateixos, fins que ja sigui inevitable... Sé que tu em guardaràs aquest secret, però per no enfonsar-me necessito demanar-te un favor...

Parla'm sobre l'infinit, explica'm tot el que sàpigues sobre l'eternitat, sobre les coses que no acaben mai... Me les haig de creure, vull sentir-m'hi tan identificada que acabin formant part de mi, potser així la idea d'un fi tan proper quedarà apaivagada. Tu ets l'únic capaç de fer-ho, només m'ho creuré si m'ho expliques tu, perquè tu veus les matemàtiques com una manera de viure, una eina més per entendre-ho tot...i jo ara mateix necessito entendre moltes coses."